

Divuit d'Agost del 2003.

Estimada mare, perdona'm per no enviar cap postal abans, no he trobat el temps i tampoc la inspiració. Aquestes passades setmanes ha fet massa calor i sembla que les meves idees s'han desfet dins del meu cap.

Ahir vaig arribar a un petit poble de costa anomenat Cabrera de Mar. Encara no he trobat l'ocasió de sortir a passejar i descobrir els seus indrets més macos, tot i això, t'aniré informant quan trobi temps.

Vint d'Agost del 2003.

Hola filla,

gràcies per la postal tan maca i gràcies per avisar sobre el canvi de localització, ja he vist que et trobes a prop de Barcelona. Ara ja fa setmanes que esperava notícies teves i les he rebut amb molt de gust. Com has estat aquests dies? Has trobat temps per reflexionar?

Aquí a la ciutat tot segueix com sempre, Nova York no s'atura mai filla.

En Tobby i jo et trobem molt a faltar. T'enviem molts petons.

Vint-i-set d'Agost del 2003.

Hola mare,

jo també et trobo molt a faltar; les ganes que tinc d'abraçar en Tobby cada dia són més grans. I si, aquests dies he tingut temps per reflexionar, i de moment he arribat a la conclusió que vull quedar-me unes setmanes més aquí. Ja estic totalment allotjada a la masia, Joaquim és el pagès que m'ha acollit; l'altre diu sopant, em va explicar que cap dels seus fills vol heretar la finca perquè suposaria un gran cost econòmic mantenir-la. Aquella mateixa nit, vaig estar pensant com seria viure sola en una masia tan gran, al principi vaig sentir pena, però després em va reconfortar imaginar-me que l'omplia d'animals i plantes.

Aquesta setmana he començat a passejar per Cabrera, i tot i ser un poble petit, reconec que té molts indrets plens d'encant. Dimecres feia molta calor, així que vaig aprofitar l'ombra que hi havia sota els arbres que formen una avinguda anomenada *11 de Setembre*; i quin goig i quina pau vaig sentir en aquell moment.

Perdona l'extensió d'aquesta postal, avui estic contenta. He quedat per sopar amb una noia que he conegut, ja et parlaré d'ella.

Petons, Anne.

Trenta-u d'Agost del 2003.

Hola Anne,

me n'alegro que hakis fet una amiga tan aviat! Esperaré que em parlis d'ella amb moltes ganes. Jo estic bé, la feina a l'hospital cada cop és major, però ja saps que els calés s'han de guanyar com es pugui.

A vegades envejo la teva força de voluntat per agafar la motxilla i marxar a conèixer món; suposo que ja no tinc l'edat per fer aquestes bogeries. Has pensat a tornar? Aviat farà dos mesos des que vas marxar.

Et trobo a faltar... petons, la teva mare.

Quatre de Setembre del 2003.

Hola,

no he pogut contestar abans, perdona'm. Aquests darrers dies he tornat a tenir ansietat, he hagut d'aturar alguns plans perquè sentia una gran necessitat d'escriure i treure tot el que m'ha tingut tan angoixada.

Ara que estic a la platja, aprofitaré per explicar-te el que sento, i esperaré la teva resposta com una nena petita que espera els regals el dia de Nadal. Avui més que mai et necessito mama, trobo molt a faltar tenir a la meva millor amiga al costat. He tornat a tenir molta por del meu futur, de no saber què m'espera quan torni a casa, por de no saber si trobaré el que m'agrada o si acabaré fent una feina que odio. No sé si vull formar una família com tothom fa amb la meva edat. Hi ha dies en què em sento culpable per no tenir les idees clares, i altres dies que maleeixo la societat per imposar a les persones el que és correcte i el que no, les normes a seguir si no vols ser vista com una *hippie* independent.

I no mama, no ets massa gran per agafar les teves coses i marxar a construir una vida de zero. Recordes qui eres, abans que el món et digués que hauries de ser?

Vuit de Setembre del 2003.

Hola mare,

tinc una altra postal per enviar-te, però avui m'he llevat amb ganes de fer coses i explicar-te les que he fet aquests dies. Ahir a primera hora del matí la Judit i jo vam agafar el cotxe i vam anar a passar el dia a Cadaqués, i oh, quin lloc tan maco. Que maco veure com la vida allà transcorre al ritme del mar. La pau, la tranquil·litat, la vida de mar... tot.

A la tarda vam visitar la casa de Dalí, només diré que entenc perfectament perquè Dalí va dir: "Soc inseparable d'aquest cel, d'aquesta mar, d'aquestes roques, estic lligat per sempre a Portlligat". Envejo a Dalí, jo voldria tenir una casa vora el mar.

Ara ja soc a la masia; perdona per no donar massa detalls, el dia ha sigut tan intens que encara processo cada moment. Espero que et trobis bé.

T'estima, la teva Anne.

Dotze de Setembre del 2003.

Estimada Anne,

Llegint les teves darreres postals, he tingut la impressió que la segona és la resposta de la primera. Sempre t'ho he dit jo, el mar cura totes les penes; m'alegro molt que hakis passat un bon moment a Cadaqués. Veig una evolució en les teves postals, veig que trobes respostes a totes les preguntes que et vas fer abans de marxar a trobar-te a tu mateixa. I em fa molt feliç veure com has traçat el teu camí cap a una possible vida que voldries viure.

M'ha costat tenir-te tan lluny durant aquests mesos, però alhora t'estic molt agraïda, perquè m'has fet recordar a la dona que era quan tenia la teva edat; tan curiosa, tan independent, tan decidida. I m'agradaria molt poder veure't i viatjar amb tu.

Vint-i-u de Setembre del 2003.

La teva postal em va emocionar. No he respost abans perquè no sabia ben bé què dir.

Aquests dies els he dedicat plenament a fer esport, cuinar amb el Joaquim, he conegut una colla del poble i hem anat a fer vermut, muntar en bici i fer sopars al jardí de la masia sota la llum de la lluna. Un d'ells, en Ricard, portava cada nit la seva guitarra; i quan portàvem unes copes de vi de més, cantàvem tots plegats, cançons d'ara i d'abans. Crec que m'he sentit més viva que mai.

Estic fent la maleta, em sento segura i vull tornar a casa. He comprat bitllets de tren per passar dos dies a Eix-en-Provence, al sud de França, sempre he volgut veure els camps de lavanda; tot i que la millor època per fer-ho va ser al juliol... oh, també m'encantaria veure els camps de tulipes a Holanda, voldries fer-ho amb mi?

El dia vint-i-cinc agafó l'avió des de Marsella fins a Zuric, i d'allà fins a Nova York. T'enviaré més informació sobre el vol juntament amb aquesta postal. Tinc moltes ganes de veure't!! Em sento una mica nerviosa de tornar a casa, però estic molt il·lusionada per fer plans amb tu.

Alhora sento pena de marxar, he fet unes amistats molt maques al llarg d'aquest viatge. Sento que una part de mi pertany a aquest poble, avui justament plou, Cabrera sap que marxo, i per això està trista?

He donat la meva adreça i el meu correu electrònic a totes aquestes persones. Sempre em preguntaven el perquè de les postals si enviar-te correus era més ràpid, i jo sempre responia el mateix: *En un món que va tan de pressa, les coses són millors quan les esperes amb paciència.* Ens veiem aviat, t'estimo, petons.

Tres de Maig del 2004.

Hola Judit soc l'Anne,

fa temps que volia escriure aquesta postal, però no sabia per on començar. Ja han passat gairebé vuit mesos des que vaig marxar de Cabrera, i mentiria si digués que no trobo a faltar el poble. He tingut dies de nostàlgia, de tristesa i d'eufòria en pensar que acabaré tornant.

Bé, com ja saps, la meva mare i jo vam començar a enviar-nos postals per posar-nos al dia de les notícies. Gràcies, en gran part, a aquestes converses, que cada cop es van tornar més profundes, vaig reflexionar molt i vaig trobar respostes a preguntes que feia molt de temps que acumulava al meu cap.

A la meva mare la van fer fora de la feina, això va ser el senyal per començar a viatjar juntes; així que aquests mesos hem estat viatjant per Europa amb els estalvis d'ambdues i amb l'herència que ens va deixar el meu avi. No tenim cap pla sobre quan marxarem i on anirem després, ens agradaria molt visitar l'Àsia, però volem dedicar temps on estem ara. Tampoc tenim cap ruta específica en ment, simplement fer recerca de llocs macos, vius i econòmicament assequibles per visitar.

He après molt sobre llengües, cultures, gastronomia i costums, aquesta experiència m'està fent apreciar molt el món on vivim i l'essència de les diferències entre cada comunitat.

Ara mateix estem a Hallstatt, és un poble de la regió de Salzkammergut, a Àustria. Fa dos dies que hem arribat i de moment ja hem nedat al llac Hallstatt i hem fet una excursió per la sendera que porta a la vall d'Echern. És un lloc preciós, ple de natura.

Estic més feliç que mai i tinc moltes ganes d'explicar-te més coses sobre aquesta aventura. Espero tornar aviat a Cabrera per veure't; hi ha una cosa que no et vaig arribar a dir abans de

marxar i ara et volia confessar per aquí, és que he pensat molt més del que m'agradaria amb en Ricard... i si, tenies raó, la conversa que vam tenir a la darrera festa va ser molt més que un sense sentit entre dues persones begudes, però fins fa poc no m'he adonat que realment potser si tinc ganes d'estar amb ell, creus que és massa tard? Hauria d'enviar-li una postal?

He d'acabar aquí, espero notícies teves. T'aniré informant... no és el final, això no ha fet més que començar.